

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph. D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **Bruinsma Czech s.r.o.**
sídlem č. p. 196, Semice

zastoupený advokátkou JUDr. Lucií Dolanskou Bányaiovou, Ph.D.
sídlem Lazarská 13/8, Praha 2

proti
žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**
sídlem Ve Smečkách 33, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2021, č. j. SZIF/2021/0260327

takto:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2021, č. j. SZIF/2021/0260327, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, JUDr. Lucie Dolanské Bányaiové, Ph.D., advokátky.

Odůvodnění:
I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný žalobci oznámil ukončení administrace jeho žádosti o dotaci v rámci Programu rozvoje venkova na období 2014-2020.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na rozhodnutí Ministerstva zemědělství o přezkumu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 47673/2020-MZE-14112 (dále jen „přezkum MZe“) a stanovisko ÚOHS ze dne 21. 1. 2021, č. j. ÚOHS-39737/2020/420/Lbá (dále jen „stanovisko ÚOHS“), dle nichž je žalobce považován za velký podnik dle Přílohy I nařízení Komise č. 651/2014, a nesplňuje tak definici žadatele. Žalobce byl dle žalovaného opakovaně vyzván k opravě průřezové přílohy Prohlášení MSP (zařazení podniku do příslušné kategorie dle velikosti). Ze strany žalobce bylo na výzvy reagováno, ale odstranění závad dle výzvy nebylo kompletní. Žádost o dotaci tak žalovaný považoval za chybnou, protože byla ukončena její administrace.

II. Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě nejprve argumentoval na podporu přípustnosti žaloby. Dále uplatnil několik žalobních bodů. V první řadě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v porušení procesních pravidel při jeho vydání. Dle žalobce žalovaný pochybil, neboť o žádosti rozhodl nemeritorně, tedy ukončil její administraci, namísto toho, aby žádost po věcné stránce posoudil a buď ji zamítl, či vyhověl.
4. Popsal, že před vydáním napadeného rozhodnutí byl žalovaným vyzván, aby doplnil Prohlášení MSP, které je součástí žádosti, o další podniky, které jsou podle názoru žalovaného s žalobcem propojeny ve smyslu definice mikropodniků, malých a středních podniků dle přílohy č. 1 nařízení Komise (EU) č. 651/2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (dále jen „nařízení č. 651/2014“). Žalobce má za to, že jestliže byl žalovaný schopen ve výzvě označit konkrétní podniky, u nichž měl za to, že jsou s žalobcem propojeny, znamená to, že žalovaný měl dostatečný přehled o potenciální propojenosti žalobce. Neexistoval proto důvod, aby vyzýval žalobce k doplnění Prohlášení o MSP. Podle žalobce nešlo o odstranění nedostatku žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), který by bránil žádost projednat. Žalobce k tomu ještě dodal, že Prohlášení o MSP nedoplnil tím způsobem, jak požadoval žalovaný, neboť s jeho výkladem propojenosti ve smyslu nařízení č. 651/2014 a navazujících předpisů nesouhlasil. Žalovaný tak fakticky žalobce nutil přizpůsobit žádost výkladu žalovaného.
5. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný neuvádí konkrétní důvody, proč administraci žádosti ukončil, resp. proč považuje žalobce za velký podnik ve smyslu Přílohy č. I nařízení č. 651/2014 a případně proč by jím uváděné subjekty měly být s žalobcem propojeny. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ani náznakem nevypořádal s tvrzeními žalobce v jeho vyjádření ze dne 26. 3. 2021, kterým reagoval na výzvu k opravě Prohlášení o MSP.
6. K odkazu žalovaného na stanovisko ÚOHS žalobce namítl, že toto stanovisko vydal orgán nepřislušný k výkladu dotačních podmínek a problematiky zařazení do kategorie mikropodniků, malých a středních podniků, který navíc nedisponoval potřebnými informacemi ohledně konkrétní věci. Žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dále odkázal na rozhodnutí v přezkumném řízení (přezkum MZe). Dle žalobce se ale toto rozhodnutí týká nikoliv žalobce, ale žadatele P. P. – Bramko. Žalobce namítl, že žalovaný

nijak nespecifikoval, čím je toto rozhodnutí pro danou věc relevantní, pouze na něj bez dalších podrobností odkázal a dále uvedl, že žalobce je považován za velký podnik a nesplňuje definici žadatele. Tvrzení žalobce o tom, že není s ostatními podniky propojený, žalovaný nevypořádal.

7. Kromě uvedeného považuje žalobce závěr žalovaného o tom, že žalobce představuje velký podnik ve smyslu definice v Příloze I nařízení č. 651/2014, za nesprávný. Ve stanovisku ÚOHS i v rozhodnutí o přezkumu, na něž napadené rozhodnutí odkazuje, jsou obsaženy úvahy o tom, že žalobce je propojen s několika dalšími podniky ve smyslu článku 3 odst. 3 Přílohy č. I. nařízení č. 651/2014. Propojenost údajně vyplývá jednak ze skutečnosti, že žalobce a další podniky jsou sdruženy v Družstvu Bramko CZ, uznané organizaci producentů ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1308/2013, jednak z rodinných vazeb mezi některými podniky, resp. osobami, které některé podniky ovládají. Žalobce uvedl, že Družstvo Bramko CZ je organizací producentů, která své členy zastřešuje a prodává jejich produkci vlastním jménem, rozhodně však nepropojuje členy ve smyslu centrálního řízení jednotlivých členů. Žalobce odkázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1308/2013 a nařízení Komise v přenesené pravomoci č. 2017/891, konkrétně na tzv. demokratickou odpovědnost členů (čl. 17 citovaného nařízení), jejímž cílem je zajistit, aby organizace producentů skutečně reprezentovaly určitý minimální počet producentů, tj. aby menšina členů, na které může připadat převážný objem produkce nebo převážný podíl či kapitál dané organizace producentů, neoprávněně neovládala řízení a činnost organizace producentů.
8. Žalobce poukázal na to, že způsobilost Družstva Bramko CZ k uznání za organizaci producentů byla předmětem opakované kontroly a zkoumání ze strany žalovaného i Ministerstva zemědělství, přičemž obě tyto instituce potvrdily, že členové družstva splňují podmínky pro členství v organizaci producentů a družstvo jako takové splňuje podmínky pro uznání za organizaci producentů. Žalobce k tomu odkázal na usnesení žalovaného ze dne 13. 12. 2018, sp. zn. 2018/S12302/2111/034, č. j. SZIF/2018/0734919. Podle žalobce se žalovaný tímto svým předchozím rozhodnutím neřídil. Výklad, který zastává stanovisko ÚOHS i přezkum MZe, podle něhož vstupem do organizace producentů ztrácí podnik svou samostatnost a stává se propojeným podnikem s ostatními členy, je dle žalobce absurdní a odporuje smyslu právní úpravy uznávání za organizaci producentů. Žalobce uvedl, že s ohledem na skutečnost, že otázka vzájemného vztahu unijních pravidel týkající se uznávání za organizaci producentů a unijních pravidel týkajících se naplnění definice mikropodniků, malých a středních podniků ve smyslu Přílohy č. I nařízení č. 651/2014 nebyla doposud vyřešena, navrhl předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“).
9. Žalobce dále namítal, že stanovisko ÚOHS a rozhodnutí Ministerstva zemědělství o přezkumu naznačují, že žalobce je propojen s některými ostatními podniky skrze rodinné vazby. Stanovisko na podporu svých závěrů odkazuje na rozhodnutí Komise C-8/2005 ze dne 7. 6. 2006 ve věci *Nordbrandenburger Umesterungs-Werke* (dále jen „NUW“). Dle žalobce ale žalovaný žádným způsobem nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že jím označené podniky jsou propojené skrze členy rodiny P., přičemž z žádného předpisu ani rozhodovací praxe evropských orgánů neplyne, zda je pouhý příbuzenský vztah určující pro propojenost ve smyslu nařízení č. 651/2014, nebo zda je třeba řešit konkrétní okolnosti toho, jaký má příbuzenství vliv na jednání podniků. Dle žalobce není závěr žalovaného o propojenosti podniků skrze členy rodiny P. podložen konkrétními zjištěními a je nepřezkoumatelný.

10. Žalobce proto navrhnul zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve popsal, že žádost o dotaci žalobce s reg. č. 20/010/0411b/120/001763 byla zaregistrována v rámci 10. kola Programu rozvoje venkova dne 4. 8. 2020. Záměrem žalobce jako žadatele o dotaci bylo pořízení zemědělské techniky, konkrétně traktoru na obhospodařování pole a pěstování zeleniny. Žalovaný uvedl, že dle Specifických podmínek Pravidel, kap. 3 Definice žadatele/příjemce dotace, může být žadatel/příjemce dotace pouze zemědělský podnikatel, který splňuje definici mikro, malého nebo středního podniku. Žalobce na výzvu žalovaného v tomto ohledu reagoval, avšak odstranění závady nebylo kompletní. Z tohoto důvodu se žádost o dotaci považovala za chybnou a byla ukončena její administrace.
12. Dne 28. 4. 2021 byla žalobcem podána žádost o přezkum ukončení administrace k Přezkumné komisi Ministerstva zemědělství, která tuto žádost [pozn. soudu: v době vyjádření žalovaného] dosud neprojednala. Žádost o přezkum však byla podána i v případě jiné žádosti žalobce, kterou Přezkumná komise projednala s tím, že žádosti o přehodnocení postupu žalovaného nelze vyhovět.
13. Žalovaný se dále vyjádřil k otázce propojenosti podniků. Uvedl, že posuzování kategorií podniků se řídí Přílohou I nařízení č. 651/2014 a odkázal na čl. 3 odst. 3 Přílohy I. Žalovaný dále odkázal na výkladovou část doporučení Evropské komise, dle níž se rodinné vazby pokládají za dostatečné pro konstatování, že fyzické osoby jednají společně. Za osoby, které jednají společně, jsou dále považovány fyzické osoby, které sladí své jednání s cílem uplatňovat vliv na obchodní rozhodnutí dotyčných podniků, což vylučuje, aby tyto podniky mohly být považovány za vzájemně hospodářsky nezávislé, a to bez ohledu na existenci smluvních vztahů mezi těmito osobami.
14. Žalovaný uvedl, že se v případě žalobce jedná o osobu blízkou k dalším žadatelům, a to k celé rodině P. Žalovaný tak usuzuje z důvodů, že dané osoby bydlí na stejné adrese (Semice 196) a mají shodné příjmení. Tyto uvedené osoby jsou členy, popřípadě statutárními orgány členů Družstva Bramko CZ. Družstvo Bramko CZ má aktuálně 15 členů a vykonává ekonomickou činnost podobně jako jeho členové, tedy nejenže prodává výhradně produkci svých členů, ale zajišťuje i jejich logistické zázemí a dopravu zákazníkům, přičemž členové družstva jednají společně. Dle žalovaného jsou uvedené společnosti propojené fyzickými osobami jednajícími společně, a to přes rodinu P. (rodiče P. P., ročník X, který má 100% podíl v žalobci, kde je současně i jednatelem, J. P., děti Ing. P. P., ročník X, M. P.) a V. M. Žalovaný uvedl, že nepochybně, že jednotlivé obchodní společnosti jsou ekonomicky a účetně oddělenými subjekty, avšak propojenost daných podniků je dána rodinnými vazbami mezi jednotlivými fyzickými osobami. Tato domněnka se opírá i o skutečnost, že obchodní společnosti či samotné fyzické osoby sídlí, resp. bydlí na stejné adrese. Dle žalovaného působí výše uvedené společnosti na stejném relevantním trhu nebo sousedních trzích a jsou tedy z pohledu žalovaného propojeny.
15. K námitce porušení procesních pravidel žalovaný uvedl, že dle § 11 odst. 4 zákona o SZIF dotaci poskytuje Fond na základě dohody o poskytnutí dotace. Dle žalovaného je tak posuzování žádosti o dotaci postupem dle části páté správního řádu, konkrétně dle § 163 správního řádu, který upravuje postup uzavírání veřejnoprávních smluv. Žalovaný proto trvá na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno řádně dle právních předpisů a případně Pravidel. Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

16. Uvedl, že v textu napadeného rozhodnutí důvody pro ukončení administrace žádosti osvětlil odkazem jak na vydané vyrozumění o nedostatku důvodů pro zahájení přezkumného řízení (přezkum MZe), týkající se žadatele P. P. - Bramko, tak na stanovisko ÚOHS. Ten přitom nerozhodoval o poskytnutí nebo neposkytnutí dotace a nevykládal podmínky dotace, avšak ve svém stanovisku specifikoval, proč jsou žalobce a další podniky považovány za propojené podniky. Žalovaný v této souvislosti připustil, že podrobně nevysvětlil, na základě jakých důkazů považuje žalobce za osobu propojenou s ostatními podniky, avšak v celém průběhu řízení (např. z výzvy o dodatečné doplnění č.j. SZIF/2020/0693288 či č.j. SZIF/2021/0224437), a dále pak z usnesení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení MZe a stanoviska ÚOHS byl žalobce dostatečně informován o důvodech, proč jej žalovaný za osobu propojenou s ostatními podniky považuje. Žalobce byl s těmito dokumenty seznámen a mohl tedy kdykoliv uvést všechny důvody, které by mohly závěr žalovaného o propojenosti vyvrátit.
17. Žalovaný následně popsal skutečnosti týkající se uznání Družstva Bramko CZ za organizaci producentů. Uvedl, že dne 13. 12. 2018 bylo zastaveno řízení ve věci odebrání uznání Družstva Bramko CZ za organizaci producentů. Dle žalovaného ale usnesení o zastavení řízení není relevantní k hodnocení propojenosti společnosti žalobce dle Pravidel, resp. definic malého a středního podniku, neboť se týká pouze uznání organizace producentů a nadnárodní organizace producentů Družstvo Bramko CZ. Opatření organizace producentů má totiž svou vlastní právní úpravu.
18. Žalovaný proto navrhnul, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

19. Žalobce v podané replice zopakoval své argumenty uváděné v žalobě. Žalobce se dále vyjádřil k tvrzené propojenosti podniků přes rodinu P. Uvedl, že například adresa pobytu je výlučně evidenčním, administrativním údajem, který nemá v praxi reální vypovídající hodnotu, neboť skutečné bydliště se může od adresy pobytu lišit.
20. Dle žalobce závěry žalovaného implikují omezení práva na podnikání, neboť dle něj osoby, které disponují vzájemnými rodinnými vazbami, nemohou podnikat ve stejném odvětví (např. právě v odvětví zemědělství), aniž by byli automaticky považováni za propojené osoby a potažmo velký podnik. Žalobce je přesvědčen, že samotná existence rodinných vazeb a formálně evidovaný pobyt na stejné adrese nemůže vyloučit podnikání spříbuzněných osob v rámci malého a středního podniku v témže odvětví.
21. K výtce žalovaného, že Družstvo Bramko CZ prodává produkci svých členů a rovněž zajišťuje i jejich logistické zázemí a dopravu zákazníkům, žalobce uvedl, že organizace producentů své členy zastřešuje a prodává jejich produkci vlastním jménem. S tím dle žalobce souvisí i činnosti, které jsou žalobci ze strany žalovaného vytýkány jako důkazy údajné propojenosti. Dle žalobce je mezi členy družstva nezbytná určitá míra kooperace tak, aby v první řadě mohl být naplněn účel a smysl sdružování do organizace producentů.
22. Žalobce má za to, že tím, že jednotliví členové pěstují některé stejné plodiny, si jednotlivé podniky v rámci družstva vzájemně konkurují a družstvo má následně možnost vybrat si, od kterého ze svých členů bude konkrétní plodinu odebírat. Každý ze členů družstva si sám volí plodiny i jednotlivé odrůdy, které bude pěstovat, a liší se rovněž technologie pěstování.
23. Žalobce setrval na tom, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, když z něj není patrné, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaný dospěl k závěru, že žalobce je velkým podnikem, a stanovisko ÚOHS není závazné.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
25. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jak bude rozvedeno dále.
26. Městský soud v Praze na tomto místě považuje za vhodné uvést, že otázky, které se dotýkají posuzovaného případu, byly v nedávné době řešeny ve skutkově obdobné věci, projednávané u městského soudu pod sp.zn. 18 A 52/2021. Věc se týkala společnosti Semická s.r.o. (která stejně jako žalobce patří do Družstva Bramko). Městský soud přitom v rozsudku ze dne 3. 8. 2022 č.j. 18 A 52/2021-66 vysvětlil důvody, pro které shledal důvodnou námitku poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Městský soud se se závěry vyslovenými v odkazovaném rozhodnutí ze dne 3. 8. 2022 č.j. 18 A 52/2021-66 zcela ztotožňuje a neshledává důvodu se od něj odchýlit, proto z odkazovaného rozsudku při odůvodnění projednávané věci vychází.
27. V první řadě se soud zabýval otázkou přípustnosti soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF, v aktuálním znění, platí, že *„(p)okud Fond žádosti o dotaci před datem uzavření dohody podle odstavce 4 nevyhoví, sdělí písemně a bez zbytečného odkladu žadateli důvody nevyhovění. Proti tomuto sdělení se nelze odvolat. Obnova řízení se nepřipouští. Přezkumné řízení se nepřipouští, s výjimkou postupu podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu. V případě, že by toto sdělení Fondu bylo v rozporu s podmínkami, za kterých je poskytována dotace, ministerstvo jej usnesením zruší. Na postup ministerstva při vydání usnesení podle předchozí věty se přiměřeně použijí ustanovení správního řádu o přezkumném řízení.“*
28. Povahou aktu o ukončení administrace žádosti, a možností procesní obrany proti němu se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně (např. v rozsudku ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Afs 339/2017 - 48, nebo v rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013 - 43, č. 2909/2013 Sb. NSS), přičemž tento akt považoval nejen za rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale i za správní rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, proti němuž se lze bránit odvoláním a následně popřípadě rovněž žalobou proti tomuto odvolacímu rozhodnutí. Na tuto judikaturu reagoval zákonodárce novelou č. 208/2019 Sb., kterou výslovně vyloučil podání odvolání; na povaze tohoto aktu jako rozhodnutí to však ničeho nemění. Po uvedené novele je možné se proti sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF bránit přímo žalobou podanou dle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Afs 277/2021 - 33, či ze dne 14. 1. 2022, č. j. 5 Afs 298/2021 - 40). Žaloba je s proto s ohledem na výše uvedené přípustná a rozhodnutí žalovaného jakožto správní rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu.
29. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, dle níž žalovaný pochybil, neboť o žádosti nerozhodl meritorně a jen ukončil její administraci. Soud zdůrazňuje, že řízení o poskytnutí dotace představuje postup fondu po podání žádosti o poskytnutí dotace do ukončení řízení o žádosti, ať již formou uzavření dohody o poskytnutí dotace, nebo ukončením administrace žádosti ve fázi před uzavřením dohody (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013 - 43). Pokud dohoda uzavřena není, správní orgán o tom žádné meritorní rozhodnutí o nesplnění podmínek nevydává. Jestliže měl tedy žalovaný za to, že žalobce nesplňuje definici žadatele dle podmínek pro poskytování dotace, nezbylo mu nic jiného, než ukončit administraci žádosti žalobce. Soud v tomto postupu žalovaného neshledal žádné pochybení.

30. Soud se proto následně mohl zaměřit již na přezkum napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný odkázal na přezkum MZe a stanovisko ÚOHS, dle nichž je žalobce považován za velký podnik dle Přílohy I nařízení č. 651/2014 a nesplňuje tak definici žadatele. Podle žalovaného žalobce ani přes výzvu neodstranil vady prohlášení o zařazení podniku do kategorie mikropodniků, malých či středních podniků. Žádost o dotaci tak žalovaný považoval za chybnou, protože byla ukončena její administrace.
31. Jelikož je sdělení o ukončení administrace žádosti správním rozhodnutím, je na něj třeba klást stejné nároky jako na jakékoliv jiné rozhodnutí správního orgánu. Ostatně ani § 11 odst. 3 zákona o SZIF, který obecně vylučuje aplikaci některých ustanovení správního řádu na řízení o poskytnutí dotace (jakkoli se týká primárně nárokových, nikoli investičních dotací), navíc nevylučuje aplikaci § 68 správního řádu, který stanoví náležitosti správního rozhodnutí. Požadavek na řádné odůvodnění správního rozhodnutí, z něž bude zřejmé, na základě jakých úvah dospěl správní orgán ke svému závěru, lze bezpochyby zařadit mezi základní zásady činnosti správních orgánů. Existence řádného odůvodnění rozhodnutí totiž obecně zamezuje libovůli správního orgánu při jeho rozhodování a vytváří předpoklady k tomu, aby v obdobných případech bylo rozhodováno obdobně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 7 As 28/2019 - 41).
32. Dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24, a ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS).
33. Rozhodnutí, které ve svém odůvodnění odkáže pouze na jeho podklady, aniž by k tomu správní orgán uvedl jakoukoli skutkovou a právní úvahu, včetně hodnocení těchto podkladů, dalších důkazů a vypořádání argumentace účastníka řízení, je proto dle soudu nepřezkoumatelné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36).
34. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá pouze to, že je žalobce považován za velký podnik. Konkrétní důvody, proč žalobce vyhodnotil jako velký podnik, ale žalovaný neuvedl, jak ostatně připouští i ve svém vyjádření k žalobě. V napadeném rozhodnutí odkázal pouze na přezkum MZe a stanovisko ÚOHS. Neuvedl ale nic k tomu, jak uvedené podklady hodnotil a jaké konkrétní skutkové a právní závěry z nich učinil. Není tak ani zřejmé, proč žalovaný bez dalšího vyšel ze stanoviska ÚOHS, které v žádném ohledu nepředstavuje závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu či podklad s ním srovnatelný (viz též níže). Odůvodnění rozhodnutí je v tomto ohledu naprosto nedostatečné.
35. Chybí i konkrétní vypořádání reakce (vysvětlení) žalobce, k níž byl předtím vyzýván. Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho vyjádřením ze dne 26. 3. 2021, jež ovšem soud ve správním spise předloženém v elektronické podobě nedohledal. Z pohledu

soudu je však podstatné, že ani k těmto podkladům se žalovaný nijak nevyjádřil a konkrétně nereagoval např. ani na odkaz na judikaturu Nejvyššího soudu v Prohlášení MSP.

36. Zároveň soud ovšem nepomíjí, že účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí. Proto i ne zcela dostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není automaticky důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu bez pochyb rekonstruovatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 - 48). K takovému závěru ale městský soud v projednávané věci nedospěl.
37. I pokud by soud odhlédl od toho, že v samotném napadeném rozhodnutí správní orgán nepředestřel žádné skutkové a právní závěry, ani zmíněné odkazované podklady nejsou v projednávané věci dostatečné. Na tomto místě je však potřeba ještě vyložit některá teoretická východiska týkající se definice malého a středního podniku.
38. Definice malého a středního podniku je stanovena v Příloze I nařízení č. 651/2014, kterým se prohlašují určité kategorie státní podpory – jinak obecně zakázané – za slučitelné s vnitřním trhem. Článek 28 předmětného nařízení pak za slučitelnou s vnitřním trhem (za splnění podmínek daných v tomto článku a podmínek stanovených v kapitole I.) označuje podporu poskytnutou malému a střednímu podniku.
39. Recitál 30 nařízení č. 651/2014 deklaruje, že by definice malých a středních podniků použitá pro účely tohoto nařízení měla vycházet z definice v doporučení Komise 2003/361/ES o definici mikropodniků, malých a středních podniků (dále jen „Doporučení Komise“).
40. V souladu s definicemi obsaženými v Doporučení Komise je mikropodnikem podnik, který má méně než 10 zaměstnanců a roční obrat nebo rozvahu do 2 milionů EUR. Malý podnik pak má méně než 50 zaměstnanců a roční obrat nebo rozvahu do 10 milionů EUR a střední podnik méně než 250 zaměstnanců a roční obrat do 50 milionů EUR nebo rozvahu do 43 milionů EUR.
41. V bodu 9 odůvodnění Doporučení Komise je stanoveno, že *„(s) cílem lépe pochopit skutečné hospodářské postavení malých a středních podniků a odstranit z této kategorie skupiny podniků, jejichž hospodářská síla může překračovat sílu skutečných malých a středních podniků, je nutné rozlišovat mezi různými typy podniků podle toho, zda jsou nezávislé, zda mají podíly, které neznamenají schopnost ovládat jiný podnik (partnerské podniky), nebo zda jsou to podniky navzájem propojené. Současná mezní hodnota uvedená v doporučení 96/280/ES ve výši 25 % pro podíl, pod nímž lze podnik považovat za nezávislý, zůstává zachována“*. V bodě 12 je dále stanoveno, že *„(v) e vhodných případech by se měly vzít v úvahu rovněž vztahy mezi podniky, které vznikají prostřednictvím fyzických osob, s cílem zajistit, aby výhody plynoucí malým a středním podnikům z různých pravidel nebo opatření mohly využívat pouze ty podniky, které je skutečně potřebují. Aby se přezkoumávání těchto situací snížilo na nejnutnější minimum, omezilo se zohledňování těchto vztahů na relevantní trhy nebo na sousední trhy“*.
42. Čl. 2 odst. 2 nařízení č. 651/2014 stanoví následující definici: *„malými a středními podniky se rozumějí podniky, které splňují kritéria stanovená v příloze I“*. Soud podotýká, že Příloha I se pak obsahově shoduje s Doporučením Komise.
43. Z čl. 2 odst. 1 Přílohy I se podává, že *„(k)ategorie mikropodniků, malých a středních podniků (MSP) je složena z podniků, které zaměstnávají méně než 250 osob a jejichž roční obrat*

nepřesahuje 50 milionů EUR nebo jejichž bilanční suma roční rozvahy nepřesahuje 43 milionů EUR“.

44. Podle čl. 3 odst. 1 Přílohy I jsou tzv. nezávislémi podniky „*všechny podniky, které nejsou zařazeny mezi partnerské podniky ve smyslu odstavce 2 ani mezi propojené podniky ve smyslu odstavce 3*“. Z odstavce 2 téhož článku se podává, že tzv. partnerskými podniky jsou „*všechny podniky, které nejsou zařazeny mezi propojené podniky ve smyslu odstavce 3 a mezi nimiž existuje následující vztah: podnik (mateřský podnik) vlastní sám nebo společně s jedním či více propojenými podniky ve smyslu odstavce 3, alespoň 25 % procent základního kapitálu nebo hlasovacích práv jiného podniku (dceřiný podnik)*“.
45. Podle čl. 3 odst. 3 Přílohy I se pak tzv. propojenými podniky rozumějí „*podniky, mezi nimiž existuje některý z následujících vztahů:*
- a) *podnik vlastní většinu hlasovacích práv akcionáře nebo společníka v jiném podniku;*
 - b) *podnik má právo jmenovat nebo odvolávat většinu členů správního, řídícího nebo dozorčího orgánu jiného podniku;*
 - c) *podnik má právo uplatňovat rozhodující vliv v jiném podniku podle smlouvy uzavřené s daným podnikem nebo na základě ustanovení v zakladatelské listině, společenské smlouvě nebo ve stanovách tohoto podniku;*
 - d) *podnik, který je akcionářem nebo společníkem jiného podniku, ovládá sám, v souladu s dohodou uzavřenou s jinými akcionáři nebo společníky daného podniku, většinu hlasovacích práv akcionáře nebo společníka v daném podniku“*

Ze třetího pododstavce téhož odstavce vyplývá, že „(p)odniky, které mají jeden či více takových vztahů prostřednictvím fyzické osoby nebo prostřednictvím skupiny fyzických osob, které jednájí společně, jsou také považovány za propojené podniky, pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích“.

46. Posuzováním propojení podniků se zabýval SDEU v rozsudku *HaTeFo GmbH*, v němž konstatoval, že „(...) účelem definice propojených podniků je lépe pochopit skutečné hospodářské postavení MSP a vyloučit, aby byly jako MSP kvalifikovány skupiny podniků, jejichž hospodářská moc může překračovat moc skutečných MSP, s cílem vyhradit výhody vyplývající pro kategorii MPS (... s tím, že) je třeba omezit zohledňování těchto vztahů na případy, kdy jsou tyto podniky činné na stejném dotčeném trhu nebo na sousedních trzích“. SDEU dále zdůraznil, že je nutné zkoumat strukturu malých a středních podniků, které tvoří ekonomickou skupinu, jejíž síla přesahuje sílu takového podniku a dbát na to, aby definice malého a středního podniku nebyla obcházena z ryze formálních důvodů. Dovodil, že podmínka, aby fyzické osoby jednaly společně, je splněna, „(...) pokud tyto osoby ladí své jednání s cílem uplatňovat vliv na obchodní rozhodnutí dotyčných podniků, což vylučuje, aby tyto podniky mohly být považovány za vzájemně hospodářsky nezávislé. Splnění této podmínky závisí na okolnostech dané věci a nutně není podřízeno existenci smluvních vztahů mezi těmito osobami ani konstatování jejich záměru obcházet definici malého a středního podniku“. SDEU nicméně uzavřel, že podniky mohou být považovány za „propojené“ ve smyslu shora uvedeného článku, pokud z analýzy právních i hospodářských vztahů mezi nimi vyplývá, že prostřednictvím fyzické osoby nebo skupiny fyzických osob, které jednájí společně, tvoří jedinou hospodářskou entitu, ačkoliv formálně neudržují některý ze vztahů uvedených v příslušném ustanovení.
47. V rozhodnutí *NUW* pak Komise prověřovala, zda určitá společnost splňuje kritéria malého a středního podniku a zda by mohla splňovat podmínky pro zvýšení intenzity podpory. Komise zdůraznila, že pojem podnik nevyžaduje, aby byl příjemce omezen na samostatný

právní subjekt, může se vztahovat také na hospodářskou skupinu podniků, která je rozsáhlejší, přičemž podniky lze považovat za spojené, pokud je spojuje jedna fyzická osoba (jedna rodina) a jestliže působí na stejném trhu nebo na příbuzných trzích. Komise zdůraznila, že považuje za nutné za tímto účelem zkoumat faktory jako strukturu podílů, identitu jednatelů, stupeň hospodářského propojení a všechny ostatní vztahy příslušných podniků. Jako hlavní kritérium pro analýzu práva kontroly v podniku pak uvedla strukturu vlastnictví (obdobně např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2022, č. j. 18 A 110/2021 - 65, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2022, č. j. 18 A 47/2021 - 40). Především rozsudek sp. zn. 18 A 110/2021 je pro nynější věc vysoce relevantní, jelikož se zabýval (byť na podkladě jiného předpisu a rozhodnutí jiného správního orgánu) prakticky totožnou situací, tj. nevyhovění žádosti společnosti patřící do Družstva BRAMKO CZ o dotaci; konkrétně šlo o subjekt P. P. – BRAMKO, IČO: 12520934. Soud ve svých dále rozvedených závěrech i z tohoto rozsudku do značné míry vychází, neboť nemá důvod k nynější věci přistupovat odlišně (tj. klást na postup žalovaného mírnější nároky).

48. Soud dále zdůrazňuje, že Komise v uvedeném rozhodnutí zkoumala i další aspekty propojení. Nejprve sice vymezila podíly a vlastnické vztahy, následně ale zkoumala i obchodní vztahy, vedení společnosti a personál či dodavatele a zákazníky. Až v návaznosti na takto zjištěný skutkový stav Komise detailně posuzovala vztahy mezi podniky jedné rodiny a údaje o zaměstnanosti a finanční data skupiny, přičemž dovodila, že podniky patří k jediné hospodářské jednotce a tedy že členové rodiny tvoří společně jednající skupinu osob ve smyslu čl. 3 odst. 3 přílohy Doporučení Komise.
49. Soud nepřehlédl, že Uživatelská příručka k definici malých a středních podniků uvádí, že „(v) rámci propojení prostřednictvím fyzických osob podle čl. 3 odst. 3 přílohy doporučení o MSP se rodinné vazby pokládají za dostatečné pro konstatování, že fyzické osoby jednají společně.“ Příručka v tomto bodě odkazuje právě na rozhodnutí NUW. Jak ale městský soud shledal již v citovaných rozsudcích sp. zn. 18 A 110/2021 a 18 A 47/2021, z uvedeného rozhodnutí Komise nevyplývá, že by rodinné vazby byly samy o sobě dostačující pro závěr o propojení prostřednictvím fyzických osob. Jak soud uvedl, Komise posuzovala kromě samotné existence rodinných vazeb v rámci vlastnických vztahů ve společnostech i obchodní vztahy, vztahy v oblastech vedení společnosti a personálu a dodavatele a zákazníky předmětné rodiny. Kromě toho, jak konstatoval již Tribunál ve věci T-745/17, *Kerkosand spol. s r. o.*, Uživatelská příručka k definici malých a středních podniků nepředstavuje právně závazný text, který by se mohl odchýlit od závazného pravidla uvedeného v Příloze I nařízení č. 651/2014 nebo omezit jeho dosah. Daná příručka slouží jako obecné vodítko pro podnikatele a jiné zúčastněné strany při uplatňování definice malých a středních podniků, ale nemá právní účinek a Komisi nijak nezavazuje.
50. Lze tedy shrnout, že pro konstatování, že podnik nesplňuje podmínky pro udělení podpory pro malý a střední podnik, je třeba jednoznačným způsobem vymezit, jaká kritéria (tj. počet zaměstnanců a obrát, či bilanční sumu roční rozvahy) podnik překročil a na základě jakých skutečností poskytovatel podpory k tomuto závěru došel.
51. Z odůvodnění rozhodnutí (resp. odkazovaných podkladů) přitom musí být nade vší pochybnost zřejmé, zda podnik tato kritéria překročil samostatně, nebo naopak zda k překročení těchto kritérií došlo na základě propojení či partnerství s jinými podniky. Pokud se pak jedná o druhou variantu, je třeba uvést, jaké skutečnosti tomuto závěru svědčí, tj. o jaké podniky se jedná a z jakých konkrétních důvodů lze dospět k závěru, že podniky tvoří hospodářskou jednotku. V případě závěru o propojenosti podniků je pak

z pohledu soudu nezbytnou podmínkou uvedení skutečností, z kterých lze seznat uplatňování rozhodujícího vlivu v jiné společnosti, ať už na základě dovození vztahů uvedených v čl. 3 odst. 3 písm. a) – d) Přílohy I mezi jednotlivými společnostmi, nebo existenci těchto vztahů prostřednictvím fyzických osob jednajících společně. V souladu s rozhodovací praxí je propojenost podniků nutné založit na analýze právních a hospodářských vztahů mezi nimi (rozsudek *HaTeFo GmbH*), resp. na struktuře podílů, identitě jednatelů, stupni hospodářského propojení a struktuře vlastnictví (rozhodnutí *NUW*). Rozhodnutí pak musí být odůvodněno takovým způsobem, aby umožnilo jeho adresátovi seznámit se s důvody rozhodnutí (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 15. 9. 2016, ve věci T-587/14, *Crosfield Italia Srl*). Ve spojení s obecnými východisky týkajícími se přezkoumatelnosti rozhodnutí orgánů veřejné moci je přitom zřejmé, že všechny tyto závěry a úvahy k nim plynoucí musí být přezkoumatelným způsobem popsány v odůvodnění rozhodnutí a musí být založeny na konkrétních poznatcích podávajících se z obsahu správního spisu.

52. Těmto požadavkům napadené rozhodnutí ani žalovaným odkazované podklady dle soudu nedostály. Žalovaný při posuzování, zda žalobce naplňuje či nenaplňuje definici malého a středního podniku, neprovedl dostatečnou analýzu, resp. analýzu srovnatelnou s tou, která byla provedena v rozhodnutí *NUW*, v napadeném rozhodnutí a taková analýza nevyplývá ani ze stanoviska ÚOHS či přezkumu MZe.
53. Co se týče stanoviska ÚOHS, ten se na žádost žalovaného vyjadřoval k otázce naplnění definice malého a středního podniku a otázky propojenosti členů Družstva Bramko CZ. ÚOHS ve svém stanovisku uvedl, že Družstvo Bramko CZ je společnost, která pravděpodobně neovládá další členy, ale zajišťuje prodej produkce členů družstva, kde většinu členů družstva ovládají osoby jednající společně (rodina P. a pan V. M.). Toto družstvo vykonává ekonomickou činnost podobně jako jeho členové. Neprodává výhradně produkci svých členů, ale zajišťuje jejich logistické zázemí a dopravu zákazníkům. V mnoha oblastech jednají členové družstva společně. Členové mnohdy sídlí na stejné adrese a velká část z nich je ovládána skupinou fyzických osob s tím, že žadatelé o dotaci uvádí shodnou kontaktní osobu.
54. Dle ÚOHS je třeba započítat společnosti propojené skrze fyzické osoby jednající společně, v tomto případě společnosti rodiny P. a případně další osoby s nimi jednající ve shodě a další s nimi propojené společnosti, přičemž je třeba zohlednit i prolínání na úrovni orgánů společností. Za propojené podniky by ÚOHS považoval Bramko s.r.o., Bruinsma Czech s. r. o. (žalobce), Zemědělské družstvo Pojizeří, Agáta spol. s r. o., Semická s. r. o., P. P. - Bramko r. X, Ing. P. P. r. X, portugalskou společnost Campo Sol II (mj. skrz vazbu na pana P. a na Zemědělské družstvo Pojizeří). Obdobné se týká spol. Tenis Semice a.s. V orgánech této společnosti jsou zastoupeny osoby, které vlastní některé z výše uvedených společností. Společnosti sídlí na stejné adrese.
55. V samotném stanovisku ovšem není podrobněji rozebráno, z jakého důvodu jsou uvedené společnosti považovány za propojené (ÚOHS předkládá toliko obecná východiska a pak bez bližší analýzy uzavírá o propojenosti uvedených společností). Stanovisko se též nijak konkrétně nezaměřuje na postavení a vztahy žalobce, tj. společnosti Bruinsma Czech s. r. o., v rámci družstva. Kromě toho stanovisko ÚOHS není pro žalovaného právně závazné, tudíž jím není vázán. Ostatně sám ÚOHS ve svém stanovisku uvádí, že je vydáváno v rámci jeho poradenské a konzultační funkce a není tedy právně závazné. Tím spíše bylo na žalovaném, aby se závěry ÚOHS podrobněji zabýval a rozvedl, proč je považuje pro

posouzení věci za rozhodné a přenositelné na konkrétní případ žalobce (tj. z jakých důvodů toto stanovisko přebírá pro účely nynější věci).

56. Takový požadavek považuje soud za legitimní tím spíše, že sám žalovaný si propojeností podniků nebyl dříve jist. Lze připomenout, že o stanovisko ÚOHS požádal dopisem ze dne 12. 4. 2020, v němž popsal produkci jednotlivých subjektů a jejich majetkovou strukturu. Žalovaný se přitom ÚOHS dotazoval, jaké podniky těchto jednotlivých žadatelů by se měly do Prohlášení k velikosti podniku zahrnout a zda je jeho pohled na propojenost podniků chybný. Dále se dotázal, zda lze v případě Družstva Bramko CZ posuzovat přes další právnické osoby propojení přes fyzické osoby jednající ve shodě dle čl. 3 odst. 3 Přílohy č. I nařízení č. 651/2014. Žalovaný se dotazoval, zda je Družstvo Bramko CZ propojené s uvedenými podniky. V poslední řadě se žalovaný ÚOHS tázal, na základě jakých kritérií má být hodnocen společný/sousední trh, tj. zda tyto společnosti působí na stejném trhu. Z uvedeného vyplývá, že přestože měl žalovaný určitou představu o struktuře podílů v jednotlivých společnostech a o tom, kdo je statutárním orgánem jednotlivých podniků, sám si otázkou propojenosti podniků nebyl jistý. Z tohoto důvodu si vyžádal stanovisko ÚOHS, v němž se dotazoval na správnost svých závěrů ohledně propojenosti výše uvedených podniků, otázku společného trhu a propojenosti samotného Družstva Bramko CZ.
57. Soud přitom nemůže v rámci své přezkumné činnosti ve správním spise dohledávat konkrétní důvody, pro které žalovaný nakonec (nejspíše) považoval žalobce za velký podnik (zvláště pokud ani podklady ve správním spise, jako je seznam členů s rozsahem produkce, či grafická tabulka přehledu vztahů, nejsou samy způsobilé podat úplný a srozumitelný (tj. *self explaining*) obraz o analýze personálních a hospodářských vztahů mezi subjekty v družstvu). Samo zahrnutí podkladů ve správním spise tak soudu neumožňuje závěry žalovaného účinně přezkoumat, neboť není zřejmé, jak konkrétně žalovaný s těmito podklady pracoval a jak je vyhodnotil. Žalovaný byl povinen v napadeném rozhodnutí jasně uvést, proč považuje žalobce za velký podnik, tedy provést analýzu struktury podílů s žalobcem údajně propojených podniků, identity jednatelů, stupeň jejich hospodářského propojení a všechny ostatní vztahy příslušných podniků. Jak již soud přitom uvedl, příbuzenské vztahy nejsou samy o sobě důvodem pro závěr o propojenosti podniků. Žalovaný nevysvětlil, zda je hlavním (či jediným) důvodem pro závěr o nenaplnění definice malého a středního podniku skutečnost, že je žalobce stoprocentně vlastněn P. P., jehož rodinní příslušníci buď z určité části vlastní další společnosti, nebo jsou v jejich vedoucích pozicích.
58. Pokud měl naopak žalovaný za to, že hlavním důvodem propojenosti je společné jednání fyzických osob uplatňující vliv na obchodní rozhodnutí podniků (bez ohledu na to, že se jedná o členy rodiny), nevysvětlil, jakým způsobem k takovému společnému jednání dochází. Žalovaný neprovedl detailní analýzu právních a hospodářských vztahů žalobce, resp. jeho majitele s dalšími podniky. Žalovaný nevysvětlil, zda samotné sdružení žalobce v Družstvu Bramko CZ je dle jeho názoru dostačující pro konstatování o propojenosti s jeho dalšími členy. Pokud měl žalovaný za to, že samotný obchodní model Družstva Bramko CZ svědčí o propojenosti jeho členů (skrze fyzické či právnické osoby), měl tento model náležitě popsat a vyvodit z něj skutkové a právní závěry svědčící o tom, že členové jednají společně, společně uplatňují svůj vliv na obchodní rozhodování a tedy že žalobce nesplňuje podmínku malého nebo středního podniku.
59. Taková analýza ze stanoviska ÚOHS nevyplývá a nevyplývá pak ani z přezkumu MZe, na které odkazuje napadené rozhodnutí. K tomuto dokumentu lze poznamenat, že se netýká

přímo žalobce, ale subjektu P. P. – Bramko, a jiné jeho žádosti o dotaci. Dle přezkumu MZe, na které odkazuje napadené rozhodnutí, nebyly v žádosti žalobce o dotaci uvedeny všechny partnerské a propojené vazby. Z uvedeného přezkumu vyplývá, že dle Uživatelské příručky k definici malých a středních podniků se rodinné vazby považují za dostatečné pro konstatování, že fyzické osoby jednají společně. Propojenost žadatele je dle ministerstva zřejmá zejména u následujících podniků: Družstvo Bramko CZ, Bramko, s.r.o., Bruinsma Czech s.r.o., Zemědělské družstvo Pojizeří, Agáta, spol. s r.o., Semická s.r.o., P. P. a Campo Sol II.

60. Přezkum MZe neobsahuje konkrétní důvody propojenosti uvedených podniků. Stejně jako v případě stanoviska ÚOHS nebyla provedena náležitá analýza propojenosti podniků dle kritérií uvedených výše. Ani tento podklad proto nemohl zhojit nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť sám neposkytuje jasné důvody pro závěr žalovaného o tom, že je žalobce velký podnik.
61. Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Na okraj pak soud ještě podotýká, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, které je v tomto ohledu daleko podrobnější (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 - 99). Z tohoto důvodu tak jistě nelze aprobovat postup žalovaného, kterým se v soudním řízení snaží „dohnat“ či „dotvrdit“ skutková zjištění, která v napadeném rozhodnutí opomněl uvést.
62. Co se týče tvrzení žalobce, že splňuje podmínky pro uznání za organizaci producentů, není takové tvrzení pro projednávanou věc relevantní. Žalobce musí, jakožto žadatel o předmětnou dotaci, spadat pod definici malého a středního podniku, žalovaný je proto povinen se zabývat pouze tím, zda žalobce definici naplnil, či nikoliv. Pokud bude mít žalovaný za to, že žalobce, resp. členové družstva jsou propojeni ve smyslu čl. 3 odst. 3 Přílohy nařízení I. č. 651/2014 (na základě analýzy struktury podílů, identity jednatelů, stupně hospodářského propojení apod.), není rozhodné, zda jsou či nejsou členové zároveň v uznané organizaci producentů. Soud proto neshledal potřebu pokládat Soudnímu dvoru EU předběžné otázky navržené žalobcem.

VI. Závěr a náklady řízení

63. Na základě shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný zohlední závěry vyslovené městským soudem a přezkoumatelným způsobem odůvodní své závěry ohledně propojení žalobce s dalšími členy Družstva Bramko CZ. Za tím účelem provede žalovaný podrobnou analýzu zohledňující nejen rodinné vazby, ale i další faktory jako obchodní (odběratelsko-dodavatelské) vztahy, vztahy v oblastech vedení společností a personálu, případně i dodavatele a zákazníky společností apod. Právním názorem soudu je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
64. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměna advokáta, který jej v řízení zastupoval, za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního

tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a podání repliky. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100 Kč ($3 \times 3.100 = 9.300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna zástupkyně žalobce tak činila 10.200 Kč, přičemž tato částka se dále zvyšuje o DPH ve výši 21 %, neboť zástupkyně je společníkem právnické osoby, která je plátcem DPH. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. ledna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu